



103

4.hét

Szombat 1030-1041

III. A végső tisztulás, vagyis a tisztítóhely

1030 Akik Isten kegyelmében és barátságában halnak meg, de még nem tökéletesen tiszták, örök üdvösségük felől ugyan biztonságban vannak, de a halál után tisztuláson mennek át, hogy elnyerjék azt a szentséget, melyre szükségük van, hogy a mennyország örömébe beléphessenek.

1031 Az Egyház a választottaknak ezt a végső tisztulását, ami teljesen különbözik a kárhozottak büntetésétől, purgatóriumnak, tisztítóhelynek nevezi. Az Egyház a tisztítóhelyre vonatkozó tanítását főleg a Firenzei [\[622\]](#) és a Trienti Zsinaton [\[623\]](#) fogalmazta meg. Az Egyház hagyománya bizonyos Szentírási helyekre hivatkozva, [\[624\]](#) tisztító tűzről beszél:

"Hinnünk kell, hogy bizonyos kisebb bűnök számára az ítélet előtt van egy tisztító tűz, mert az örök Igazság mondja, hogy ha valaki a Szentlélek ellen káromkodik, az »sem ebben, sem az eljövendő világban« (Mt 12,31) nem nyer bocsánatot. E kijelentésből következik, hogy egyes bűnök ebben a világban, mások az eljövendőben bocsáttatnak meg." [\[625\]](#)

1032 Ez a tanítás a halottakért való imádság gyakorlatára is támaszkodik, melyről már a Szentírás beszél: "Azért mutatott be (Makkabeus Júdas) engesztelő áldozatot, hogy megszabaduljanak bűneiktől" (2Mak 12,46). Az Egyház az első időktől kezdve tisztelte a halottak emlékét, könyörgéseket ajánlott föl értük, különösen pedig az eucharisztikus áldozatot, [\[626\]](#) hogy megtisztulva eljussanak Isten boldogító színelátására. Az Egyház ajánlja az alamizsnát, a búcsúkat és a vezeklést is az elhunytakért.

"Segítsük őket és emlékezzünk meg róluk. Ha ugyanis Jób fiai megtisztultak atyjuk áldozata által: [\[627\]](#) miért kételkedel abban, hogy a mi áldozati adományaink vigasztalást nyújtanak az elhunytaknak? (...) Ne késlekedjünk tehát segíteni azoknak, akik eltávoztak, és följánni imádságainkat értük." [\[628\]](#)

IV. A pokol

1033 Csak akkor egyesülhetünk Istennel, ha szabadon választjuk azt, hogy szeretjük Őt. Istent pedig nem szerethetjük, ha ellene, a felebarátunk vagy önmagunk ellen súlyosan vétkezünk: "Aki nem szeret, az a halálban marad.

Mindaz, aki gyűlöli testvérét, gyilkos: azt pedig tudjátok, hogy a gyilkosnak nincs örök élete" (1Jn 3,15). A mi Urunk figyelmeztet bennünket arra, hogy el leszünk választva tőle, ha elmulasztunk segíteni a szegények és kicsinyek súlyos szükségében, akik az ő testvérei. [\[629\]](#) Ha halálos bűnben halunk meg anélkül, hogy azt megbántuk vagy Isten irgalmas szeretetét befogadtuk volna, akkor -- saját szabad választásunk révén -- tőle örökre elválasztottak maradunk. Ezt az Isten és a szentek közösségéből való végleges önkizárás állapotát nevezzük "pokolnak".

1034 Jézus gyakran beszél az "olthatatlan tűzű" "gehennáról", [\[630\]](#) amely azoknak van fönntartva, akik életük végéig visszautasították a hitet és a megtérést, és ahol a lélek és a test együtt veszhet el. [\[631\]](#) Jézus súlyos szavakkal hirdeti: "az Emberfia elküldi majd angyalait, azok összeszednek országában minden gonosztettet és gonosztevőt, és tüzes kemencébe vetik őket" (Mt 13,41--42), és Ő fogja kihirdetni a kárhoztató ítéletet: "Távozzatok tőlem átkozottak az örök tűzre!" (Mt 25,41).

1035 Az Egyház tanítása állítja a pokol létét és örökkétartó voltát. Azok lelkei, akik halálos bűn állapotában halnak meg, a halál után azonnal a pokolba jutnak, ahol a pokol kínjait szenvedik, "az örök tüzet". [\[632\]](#) A pokol legsúlyosabb kínja az örök elszakítottság Istentől, akiben egyedül talál az ember életet és boldogságot, melyre teremtett és amire vágyakozik.

1036 A Szentírás kijelentései és az Egyház tanítása a pokolról meghívás a felelősségre, mellyel az embernek örök sorsát szemmel tartva kell élnie a szabadságával. Ugyanakkor sürgető meghívás a megtérésre: "A szűk kapun lépjetek be! Tágas a kapu és széles az út, mely a kárhoztatba visz, bizony sokan mennek be rajta. De milyen szűk a kapu, és milyen keskeny az út, mely az életre visz, bizony kevesen találják meg azt" (Mt 7,13--14):

"Mivel pedig nem tudjuk sem a napot, sem az órát, az Úr intelme szerint állandóan virrasztanunk kell, hogy amikor befejezzük földi életünk egyetlen futamát, beléphessünk vele a menyegzőre, az áldottak közé számláltassunk, és ne kelljen mint haszontalan és lusta szolgálónak az örök tűzre távoznunk, a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz." [\[633\]](#)

1037 Isten senkit nem rendel eleve arra, hogy a pokolba jusson; [\[634\]](#) ehhez ugyanis az Istentől való szándékos elfordulás (halálos bűn) és a mindvégig való megátalkodottság kell. Az Egyház az eucharisztikus liturgiában és hívei mindennapi imáiban kéri Isten irgalmát, aki "nem akarja, hogy valaki is elvesszen, hanem mindenkit bűnbánatra akar téríteni" (2Pt 3,9).

"Kérünk, Istenünk, fogadd megengesztelődve ezt az áldozati adományt tőlünk, szolgálóidtól és házad egész népétől. Irányítsd a te békédben életünk napjait, ments meg minket az örök kárhoztattól, és végy föl választottaid körébe." [\[635\]](#)

V. Az utolsó ítélet

1038 Az összes halottak, "az igazak és a gonoszok" (ApCsel 24,15) föltámadása megelőzi az utolsó ítéletet. Ez lesz az "az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják Isten Fiának szavát. Akkor előjönnek, akik jót cselekedtek, az élet föltámadására, akik pedig gonoszat tettek, az ítélet föltámadására" (Jn 5,28--29). Akkor majd eljön Krisztus "a maga dicsőségében és Vele mind az angyalok (...). És összegyűjtik elébe az összes nemzetet; és elkülöníti őket egymástól, miként a pásztor elkülöníti a juhokat a kosoktól, és a juhokat a jobbára, a kosokat pedig a baljára állítja. (...) És elmennek ezek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre." (Mt 25,31--33.46)

1039 Krisztus színe előtt, aki az Igazság, véglegesen nyilvánvalóvá válik majd minden egyes ember igazi kapcsolata Istennel. [\[636\]](#) Az utolsó ítélet föl fogja tárni végső következményeiig mindazt a jót, amit bárki tett vagy elmulasztott földi életében:

"Őrzik mindazt, amit a gonoszok tesznek -- és ők ezt nem tudják -- arra a napra, amikor eljön a mi Istenünk nyilvánvalóan, és nem fog hallgatni (Zsolt 50,3) (...). Ezután odafordul azokhoz, akik a balján vannak: Elhelyeztem kicsinyke szegényeimet számotokra a földön. Én mint a Fő -- mondja -- a mennyben ültem az Atya jobbán, de tagjaim a földön küszködtek, tagjaim a földön nélkülöztek. Tagjaimnak adhattatok volna és a Főhöz jutott volna, amit adtok. És megtudnátok, hogy amikor kicsinyke szegényeimet elhelyeztem számotokra a földön, hordáraitokká tettem őket, akik cselekedeteiteket a kincstáramba hozták volna. De ti semmit nem adtatok a kezeikbe, ezért nem találtok nálam semmit.«" [\[637\]](#)

1040 Az utolsó ítélet Krisztus dicsőséges visszatértekor fog történni. Egyedül az Atya ismeri a napot és az órát, egyedül Ő dönt az Ő eljövételéről. Akkor fogja kimondani Fia, Jézus Krisztus által végső szavát az egész történelemről. Meg fogjuk ismerni a teremtés egész művének, valamint az üdvösség egész rendjének végső értelmét, megértjük majd a csodálatos utakat, amelyek által gondviselése minden dolgot elvezetett végső céljához. Az utolsó ítélet meg fogja mutatni, hogy Isten igazságossága győz minden igazságtalanság fölött, amit teremtményei elkövettek, és hogy az Ő szeretete erősebb, mint a halál. [\[638\]](#)

1041 Az utolsó ítélet hirdetése megtérésre hív mindaddig, amíg Isten az embereknek adja "az alkalmas időt" és "az üdvösség napját" (2Kor 6,2): szent istenfélelemre és az Istenország igazságának keresésére készítet. Hirdeti az Úr visszatérésének "boldog reményét" (Tit 2,13), aki "eljön, hogy megdicsőüljön szentjeiben és csodálatos legyen mindazokban, akik hittek" (2Tesz 1,10).